

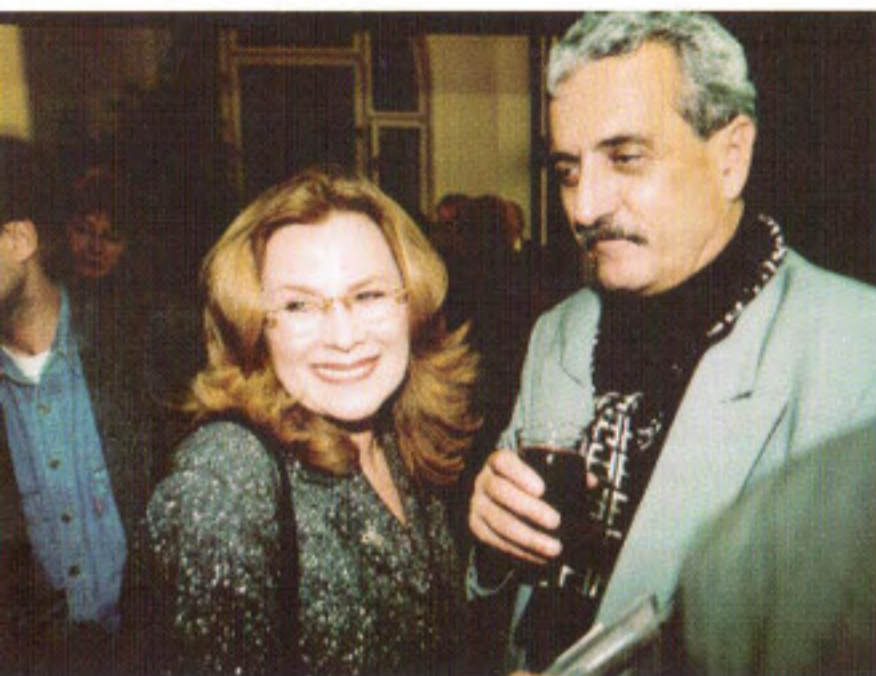
Loutkoherečka, zpěvačka,
scenáristka, režisérka, dabérka,
ředitelka Divadla S+H
HELENA ŠTÁCHOVÁ

VZPOMÍNKA NA PAVLA

VZÁCNÝ PŘÍTEL PAVEL DOSTÁL

„Přátelé jsou ti vzácní lidé, kteří se zeptají, jak se ti daří, a počkají na odpověď“

Mít přítele, to je dar, poklad nad poklady. Když ho máte, nejste nikdy osamělí. Máte někoho, s kým souzní vaše duše, kdo je vaší ozvěnou rezonující s vašimi pocity. Přítel se s vámi raduje, dělí se o vaši bolest, takže radost je dvojnásobná a hoře poloviční.

Helena Štáchová s Pavlem Dostálem.

Foto: archiv H. Štáchová

Opravdové přátelství je velmi vzácné. Aby ho člověk získal, k tomu je třeba mít talent. Ovšem, aby si ho uměl udržet, na to jeho vlastní talent nestačí. Musí se totiž sejít dva talentovaní lidé. ... i když ani tehdy není vyhráno. Přátelství totiž může zajít na úbytě. Proto je třeba ho pěstovat, což vyžaduje oboustrannou péči a vytrvalost. Podobně jako když pěstujete vzácnou rostlinku. Má-li vykvést a vydat plody, je třeba ji opečovávat, věnovat jí čas. Ten si musíte najít za všech okolností, protože přítel k vám nikdy nemůže přijít nevhod: Vaše srdce a dveře pro něj musí zůstat stále otevřené.

Talentovaný Pavel Dostál měl naše srdce i vrata dokořán. Byl vzácným přítelem mého manžela i mým. Když Miloš zemřel, tak 9. 7. 1996 Pavel, při vzpomínce na něj, napsal do novin:

„Proč je tu najednou takové ticho?“ ptá se někdo v jedné z Čechovových povídek. „Protože umřel člověk,“ odpoví mu jiný. O tichu po smrti Miloše Kirschnera to platí dvojnásob. Neboť je to

ticho po smíchu, který Miloš rozdával celý život. A ticho po smíchu je vždycky poněkud tišší.... V úterý 2. července mě můj přítel poprvé a naposledy zarmoutil. Ačkoli na druhé straně bude v nebi alespoň více legrace.

Hurvínek: Tafuldo, proč jsou andělé jenom mužského rodu?

Spejbl: Aby se nepřemnožili, Hurvajs.

Osobně se domnívám, že kdyby se andělé podobali Kirschnerovi, tak jejich přemnožení nebi ani Pánu Bohu rozhodně neuškodí.“

Lépe bych to o Pavlovi Dostálovi nenapsala, a tak jsem si slova, která právě tak patří i jemu, vypůjčila z jeho úst. Myslím, že s těmi dvěma se v nebi nikdo nenudí.

Miloš se s Pavlem znal déle než já. Měli se rádi, ctili se, respektovali. Oba ti krásní mužští si byli v mnohém podobní – chytrí, čestní, vzdělaní a umělecky políbení. Právě chlapi s letorou dítěte. Milovali život a humor byl pro ně jeho nedílnou součástí. Byli citliví a citovou zranitelnost zastírali hraným drsnáctvím, které bylo velmi snadno prokouknutelné.

Když teď na Pavla Dostála vzpomínám, přistihuji se, že se mimoděk usmívám. A to přesto, že je mi smutno, že s námi není. Asi je to tím, že chvíle s ním, byly zalité sluncem.

Pouze naše první setkání nebylo právě vysmáté.

V době, kdy byl Pavel poslancem a psal pro Právo celodenní reportáže se zajímavými lidmi, se dohodl s mým mužem, že si spolu jeden takový krásný den užijí. A Miloš se rozhodl, že už jejich časně ranní setkání obohatí chlapským kulinářským zážitkem. Jen mi to jaksi zapomněl ohlásit. Když mě kolem šesté hodiny ranní probudil smrad připálené cibulky, zděsila jsem se. Do návštěvy pro mne neznámého reportéra chybělo málo. V kuchyni byl, krom nevábne vůně z chystaného guláše, nepřehlédnutelný binec. Pod nohama se mi motal pes, nadšený z možnosti tak časně procházky, a já nevěděla co dřív. Jestli uklidit byt, nebo si upravit vlastní exteriér. Než jsem stačila jedno nebo druhé, už stál (půl hodiny před ohlášenou dobou) ve dveřích rozjuchaný dlouhán v černém roláku s rozčepýřenou, neméně černou

Pavel Dostál, Helena Štáchová s loutkami vedle slovenského básníka a spisovatele Lubomíra Feldeka.

Foto: archiv H. Štáchová

houštinou kudrn a hrnul se dovnitř. Myslela jsem, že oba ty chlapy přerazím. Když jsem se po hodinové procházce se psem vydýchala, našla jsem je nad vypleněnými kastroly v nejlepší náladě. Tak jsem se k nim přidala a bylo to nakonec tak vydařené a veselé ráno, že jsem jim ráda odpustila. Na věky.....

Miloš zemřel a Pavel převzal péči o jeho rodinu. Zajímal se o naše dvě děti, a protože jeho zlatá Hanička byla v Olomouci, vyváděl mne občas na premiéry. Bytostně miloval operetu a já zas milovala, když v karlínské lóži hlasitým zpěvem konkuroval sólistům na jevišti. Byl vždycky svůj a vždy mu to také s bílou šálou náramně slušelo.

Denisa Kirschnerová, Pavel Dostál, Helena Štáchová. Na křtu Denisyiny knižní prvotiny byl P. Dostál kmotrem knihy. Foto: archiv H. Štáchová

Oba jsme byli dosti zaměstnaní, tak jsme si alespoň často volali. Když jsem se dozvěděla velmi špatnou diagnózu, kterou jsem se snažila utajit, okamžitě po hlase poznal, že se něco děje, a byl tedy jeden z mála, komu jsem se svěřila. Měl tehdy právě velmi důležité vládní jednání, ale jak to šlo, takřka okamžitě přijel a pozval mne na oběd. Celou dobu jsme se bavili o všem možném, jen ne o nemoci. Pavel šaškoval a já jsem se poprvé dokázala dívat na svět kolem sebe bez té bezmocné paniky. Byl úžasný a podporoval mne na celé cestě až k vyléčení. Jaký byl můj smutek, když se situace obrátila a já si na druhém konci telefonního sluchátka vyslechla jeho diagnózu. Dodnes jsem se nesmířila s tím, že jemu osud stejnou šanci nedal. Styl jeho odchodu byl hodný barda. Odcházel jako skutečný chlap – statečně s neuvěřitelnou noblesou.

Říká se, že každý z nás je nahraditelný. Není. Ty dva, na které jsem vzpomínala, nikdo nenahradil. Mně po Milošovi zůstal Spejbl s Hurvínkem a především naše báječné děti.

Po Pavlovi si dovoluji říci, mi zůstalo přátelství jeho skvělé, půvabné ženy Haničky a krásných, nadaných dcer. Tolik je všechny miloval...

Jo! A všichni čtyři Dostálovci milovali Spejbla s Hurvínkem. A taky kumšt, což u ministrů kultury není vždycky pravidlem.

Takže, vy dva věční kluci, ještě se nechystám, ale až si vyjdu na ten váš mejdan tam nahoře, tak prosím ten guláš bez masa, snažím se být vegetariánkou. A tu cibulku méně připálenou!!!!

Vaše Helena (a kdyby jste už pro samou srandu zapomněli, tak ŠTÁCHOVÁ).